

Confluente literare internaționale

Confluences littéraires internationales

International literary confluences

Confluenze letterarie internazionali

21 octombrie 2022, la Uniunea Scriitorilor din România, Filiala Timișoara, o delegație de scriitori, membri ai Societății Poeților Francezi din Paris

Le 21 octobre 2022, à l'Union des Écrivains de Roumanie, la Filiale de Timișoara, une délégation d'écrivains, membres de la Société des Poètes Français de Paris

Colocviul Național de proză, ediția a 16-a, Alba Iulia, 4-5 oct. 2023

Le Colloque National de prose, 16e édition, Alba Iulia, 4-5 oct. 2023

MEDALION LIRIC / MÉDAILLON LYRIQUE

Salvatore GUCCIARDO

Poet, pictor, prozator, eseist, desenator și ilustrator, născut la 8 septembrie 1947 la Siculiana (Agrigento) în Italia, trăind în Belgia din 1955, Academician al Academiei din Paestum și al Academiei Internaționale din Sicilia Il Convivio, recompensat prin mai multe premii artistice și titluri onorifice, atât în Belgia cât și în Franța, Italia și Anglia.

Recent, Salvatore Gucciardo a fost ales Membru de Onoare al Cercului de Astronomi Amatori din Ținutul Charleroi.

De asemenea, Salvatore Gucciardo a primit Insigna Păcii la Festivalul Internațional de Poezie ediția a 9-a, din 7 până în 14 mai 2023, la Iași, în România.

Poète, peintre, prosateur, essayiste, dessinateur et illustrateur, né le 8 septembre 1947 à Siculiana (Agrigento) en Italie, vivant en Belgique depuis 1955, Académicien de l'Académie de Paestum et de l'Académie Internationale de Sicile Il Convivio, récompensé par plusieurs prix artistiques et titres honorifiques, tant en Belgique, qu'en France, Italie et Angleterre. Récemment, Salvatore Gucciardo a été élu comme Membre d'Honneur du Cercle d'Astronomes Amateurs du Pays de Charleroi.

Aussi, Salvatore Gucciardo a reçu l'Insigne de la Paix au Festival International de Poésie, 9e édition, du 7 au 14 mai 2023, à Iasi, en Roumanie.

Elisabeta Bogățan : Salvatore Gucciardo – Pictorul lumii de dincolo

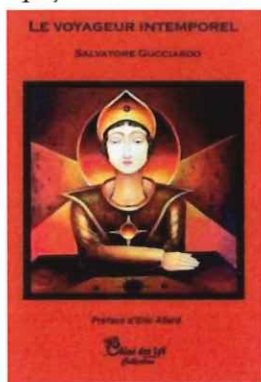

„Viața pentru mine este un mister. De unde venim? Și mai ales încotro mergem, dacă nu către lumină? Da, eu sunt pictorul lumii de dincolo, în sensul în care sunt convins că adevărata natură a Omului nu este numai materială.” – afirma Salvatore Gucciardo, poet, pictor, prozator, desenator și ilustrator, născut la 8 septembrie 1947 la Siculiana (Agrigento) în Italia, trăind în Belgia din 1955, Academician al Academiei din Paestum și al Academiei Internaționale din Sicilia Il Convivio, recompensat prin mai multe premii artistice și titluri onorifice, atât în Belgia cât și în Franța, Italia și Anglia.

Această permanentă nevoie de revelare a „lumii de dincolo”, a sublinierii naturii duble a omului, telurică și spirituală, a rezonanței sale permanente cu spațiul celest, străbate ca un fir roșu întreaga sa creație, atât în poezie cât

și în pictură. „În picturile mele, oamenii recunosc instinctiv partea spirituală și nevoia de lumină pe care ei o poartă în ei.”

Astfel, în volumul de poezii *Meandre*, ediție bilingvă franceză-italiană, la Editura Chloé des Lys, Barry, Belgia, 2015, poetul și criticul literar Joseph Bodson, președinte al Asociației Regale a Scriitorilor din Wallonia, vede : „Un vis scrâșnit, electric, cum trebuie să fi fost universul îndată după big bang. În întregime parcurs de fulgere, de scânteii, în întregime tremurând de geneze neuzitate.” Autorul își exprimă aspirația către spiritualitate și către lumina sferelor: „Eul nostru profund exista pentru a se înălța spre înălțimi, pentru a comunica cu sferile... Eu îmi simții crescând aripi. Greutatea mea de om dispăru. Ca o pasăre eu încercam nevoia de a-mi lua zborul. Magnetizat de lumina divină, eu fui dus în spații colorate.”

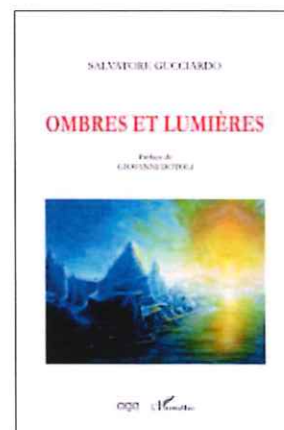
Romanul poetic *Călătorul atemporal*, publicat la Editura Chloé des Lys, Barry, Belgia, 2019, (cu ilustrațiile autorului), sugerează de asemenea prin titlul său atracția lumii de dincolo. Éric Allard, poet și critic literar, subliniază, de exemplu, această atracție: „Călătoria pe care o face Ini în spațiile din Regatul Soarelui în compania ghizilor săi teurgici este însoțită de o călătorie în sens invers în trecut ca și când mobilizarea inițială a privirii suscitată de tablou condusesse la o mobilizare în timp ... către originea universului unde domnește o *inefabilă liniște*, către acest rit primar în care toate evenimentele se întrepătrund, faimosul Big Bang...”

Întreaga memorie a universului adusă la Momentul Zero, big bang-ul gucciardian poate deschide asupra unui nou viitor după ce Omul va fi contractat un pact cu cosmosul”.

Proza romanului *Călătorul atemporal* este o proză impregnată de poezie și uneori aflăm aici chiar poezii propriu-zise : „O Mărite Ouros / Creator al tuturor universurilor (...) / Eu nu sunt decât un fir de nisip / Și tu cel Atotputernic / Soare Ardent / Tu ești sursa / Oricărei metamorfoze / Roata aparențelor / Fețelor mobile și imobile // Tu ești mișcarea eternă / Animatorul universal / Chipul atemporal / Care modelează viața / Abisul infinit / Al tuturor originilor”.

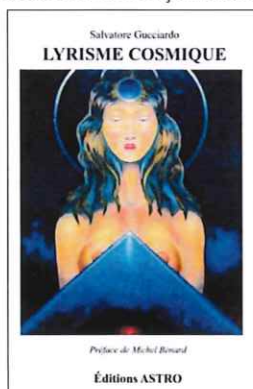
Volumul de poezii *Umbre și lumini*, apărut la Editura AGA, Alberobello, Italia, și L’Harmattan, Paris, 2019, (cu ilustrațiile autorului), a fost prefațat cu entuziasm de academicianul Giovanni Dotoli, scriitor și universitar: „Această carte este o minune. Este o fereastră asupra originii ca poezia însăși. // Titlul deschide porți ancestrale: *Umbre și Lumini*.” La rândul său, Michel Bénard, Laureat al Academiei franceze, Cavaler în Ordinul Artelor și Literelor, Poeta Honoris Causa, subliniază atracția către transcendental, către cosmic a lui Salvatore Gucciardo: „Pentru a reveni la profesorul Giovanni Dotoli, el a perceput perfect latura mediumnică a lui Salvatore Gucciardo și că prin această inspirație transcendentală, el se întoarce și se hrănește din arhetipurile originilor, la sursele esențelor noastre, în magma creației și a zonelor cosmice, magnetice și a altor lumi paralele. O operă a acestuia din urmă este o respirație asupra creatului universal. Artistul fuzionează cu un mediu stelar, îi citește miturile, sferile, cercurile ca o mare partitură cosmogonică.”

Viziunea poetică a autorului ne dă imaginea unei comuniuni cu cosmosul, în care limita între real și virtual devine nesigură : „Realitatea virtuală devenise locuința mea. Exilat în insula mea, pierdusem noțiunea timpului. Bântuit de o pasiune, înfruntam himerele. //

Masă imobilă / într-un cerc magic / Undele magnetice / îmi penetrau ființa // Ca un medium, eu dialogam cu spiritele. Singur, înfruntam marea umană. Trebuia să ating vârful muntelui.”

Picturile și desenele lui Salvatore Gucciardo se integrează în același registru : „De când a început să picteze, Salvatore Gucciardo se integrează într-o dimensiune cosmică, care leagă omul de univers” afirmă Jean-Claude Hérin. Tablourile și desenele sale însoțesc poemele în cărțile sale, subliniind fericit ideile poetice.

Dar poate cel mai mult acest sentiment poetic al comuniunii cu cosmosul este evident în volumul său de poezie, „*Lirism cosmic*”, apărut la Editura Astro, Charleroi, Belgia, 2011, volum care confirmă cuvintele memorabile spuse despre sine de autorul însuși: „Eu sunt pictorul lumii de dincolo”, idee subliniată de revista „La nouvelle gazette” în numărul său din 7 noiembrie 2017. Referirea este făcută la infinitul cosmic, la ceea ce este dincolo de planeta noastră. Iar la reprezentarea acestei „lumi de dincolo”, pictorul și poetul concurează, fiecare cu uneltele specifice.

Poetul își pune această carte de poezie (care este un unic, mare și maiestuos poem), în lumina cuvintelor unor mari gânditori, între care Albert Einstein : „Cel mai frumos lucru care există este misterul universului, leagăn al artei și al științei”, sau Blaise Pascal: „Prin spațiu, Universul mă cuprinde și mă înghite; prin gândire, eu îl cuprind”.

Prefața lui Michel Bénard, Laureat al Academiei franceze, Cavaler în Ordinul Artelor și Literelor, Poeta Honoris Causa, care ne introduce în „lirismul cosmic” al volumului subliniază: „Fie că se hrănește din seva terestră sau își potolește setea cu nectarul căii lactee, Salvatore Gucciardo, ca finalitate, nu are decât o perspectivă, decât o intenție, veritabilă utopie, de a putea comunica cu universul, pentru a restitui poate omului îmbrăcăminte sa de lumină pentru reînnoirea sa”. Și încă: „Demiurg, el crede în noi legi, în căi mai frumoase, în speranța unei vieți de înțelepciune spiritual perenă.”

Asumându-și ceea ce el numește „natura mea / bicefală”, poetul își exersează ochiul atât pentru spațiul terestru, cât și pentru înfinitatea celestă: „Mă văd dezgolit de / radiația mea de om / Îmi flutur stindardul către navele celeste, / către unirea cuplului, // către copiii pe care-i generează.” Terestru și celestul se întrepătrund: „Însămânțez pământul cu grăunțe solare // și depun pe părul tău lung de grâu // o floare de lotus.” Viețuirea în cele două registre devine firească și inevitabilă: „Tu observi punctul culminant în câmpul unei nebuloase. / Muzica sferelor / îți șterge amărăciunea / și face să curgă mustul sângelui tău. ” Legătura între celest și terestru e făcută de iubire : „Pe piscuri de munte, / tu construiești cuibul iubirii. // Frumusețea gestului tulbură natura mea / bicefală.” Și, de asemenea : „Tu te dezgolești de rochia ta / de șofran / uitând oglinda celestă // pentru a te ghemui în / cearcafurile cârnii mele. ”. Depărtarea de terestru nu înăbușă flacăra pasiunii: „Deschid grila visului / pentru a însufleți focul pasiunii.”

În această prelungire a terestruului în cosmic, devine firească o comunicare cu esențele: „Tu încaleci caii tăi de spumă pentru a te / substitui esenței apei, // simfoniei valurilor.”

Concepția creștină despre bine și rău, despre angelic și satanic, este percepută și de poet ca fiind structurală lumii: „, Noi suntem îngeri și demoni. / O sursă ambiguă / trăind într-o incoerență ciclică. / Pământul / ne impune rațiunea sa de a fi. // Misterul / locuiește căminul omului ”.

Poetul simte chemarea către absolut : „, Marea constelației // îmi dă aripi. // Ea mă invită / Să călătoresc / În albastrul absolutului // De fiecare dată când un copil moare, tu naști o stea. // Tu ești matricea universului, / liniuța de unire între cer și pământ. // Tu ești reflexul genezei.” El meditează la partea de celest care poate fi regăsită în om : „,Noi / suntem / un

element / de eternitate în parcursul ambiguu. // O tăcere siderală / în mărcinișul infinit.
// oglinda celui alt pe unda neantului, / suflul meu îmbrățișează căldura / radiatorii.”

Autorul constată că „lumea umană ” este lăcașul îndoielii și al răcelii : „ Îndoiala îmi locuiește căminul.” și „ Eu / sunt / neputincios / în fața răcelii lumii.” Singura care sparge această răceală este iubirea. Poetul speră că o comuniune conștientă cu eternul, cosmosul, poate duce la o renaștere a omului în lumina iubirii : „Deschid fereastra către cetățile plutitoare, / către focurile din spațiu, / către efervescenta / armonioasă. // aspir la renașterea omului, la / înflorirea sufletului.” Deși, observă poetul, omul e supus destinului său: „Greutatea destinului / este o forță invizibilă, // un punct de interogare / asupra parcursului ființei. // nimeni nu scapă de destinul său.”

Poetul înțelege că el posedă cunoașteri dificil accesibile, dobândite în urma experiențelor sale umane și în același timp a cercetărilor sale privind sensul infinitului, al absolutului: „Eu cunosc nesfârșirea prăpastiei, // puterea verbului și a vibrațiilor ființei.” Și deși recunoaște slăbiciunea omului, el nu renunță la cercetarea sensului infinitului : „Eu sunt fără arme / în fața asaltului cicloanelor, în fața flotei spiralelor. // Pândesc o lucire / în noaptea / opacă.”

El este dotat cu clairviziune, ca poet, adică are viziunea poetică a ceea ce este *dincolo de vizibil*: „Nori de plasmă / Se întrepătrund / În ciorchini nebuloși // Aura cosmică / Își revelează istoria / În ridurile timpului // Totul este mișcare / Corpurile comunică între ele // Sunt unde / Care se metamorfozează / Dincolo de vizibil // Puzzle-ul planetar / Maschează o grijă pentru armonie”.

Chiar și iubita sa este văzută într-o lumină celestă, și el înțelege că puritatea sufletului este *un dar al zeilor*: „Puritatea / sufletului tău / este un dar al zeilor. // Efervescenta se reflectă în ochii tăi. // Cât de frumoasă ești în haina ta cosmică. / Tu ești lumina care scânteiază în noaptea omului.”

În plus, femininul este văzut ca având aceeași natură ca marea energie cosmică creatoare, marea mamă cosmică : „Propulsat de luminescența ta divină / eu sunt / în grotă / vaginului tău. // Fetus în gestație, / tu îmi transmiți / istoria universului. ”

În acest ton de imn energiei creatoare a universului Salvatore Gucciardo își încheie poemul, energie din care el însuși, poetul, provine: „Imaginea big-bangului / este prezentă în memoria / inconștientului meu. / Este un film de turbulență // în genele omului. // Eu sunt energia viscerelor tale, / punctul de interogare / al suflului de viață.”

Ceea ce această poezie are original și puternic, este rara forță de a transmite imaginea poetică a comuniunii omului și mai ales a poetului cu energiile creatoare, eterne, ale cosmosului, ale infinitului, ale absolutului. (Publicat în Discobolul-n°-271-272-273- 2020).

Elisabeta Bogătan : Salvatore Gucciardo – Le peintre de l’au-delà

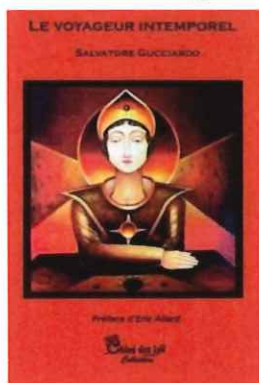

„La vie pour moi est un mystère. D’où venons-nous? Et surtout vers où allons-nous, sinon vers la lumière? Oui, je suis le peintre de l’au-delà, dans le sens où je suis convaincu que la vraie nature de l’Homme n’est pas que matérielle.” – affirmait Salvatore Gucciardo, poète, peintre, prosateur, dessinateur et illustrateur, né le 8 septembre 1947 à Siculiana (Agrigento) en Italie, vivant en Belgique depuis 1955, Académicien de l’Académie de Paestum et de l’Académie Internationale de Sicile Il Convivio, récompensé par plusieurs prix artistiques et titres honorifiques, tant en Belgique, qu’en France, Italie et Angleterre.

Ce permanent besoin de révélation de „l’au-delà”, de souligner la

nature double de l'homme, tellurique et spirituelle, sa permanente résonance avec l'espace céleste, traverse comme un fil rouge toute sa création, en poésie aussi bien qu'en peinture. „Dans mes peintures, les gens reconnaissent instinctivement la part spirituelle et le besoin de lumière qu'ils portent en eux.”

Ainsi, dans le recueil de poésies *Méandres*, édition bilingue français-italien, aux Éditions Chloé des Lys, Barry, Belgique, 2015, le poète et critique littéraire Joseph Bodson, président de l'Association Royale des Écrivains de Wallonie, voit : „Un rêve crissant, électrique, comme devait l'être l'univers aussitôt après le big bang. Tout parcouru d'éclairs, d'étincelles, tout tremblant de genèses inouïes.” L'auteur exprime son aspiration vers la spiritualité et la lumière des sphères: „Notre moi profond existait pour s'élever vers les hauteurs, pour communier avec les sphères... Je me sentis pousser des ailes. Ma lourdeur d'homme disparut. Tel un oiseau j'éprouvais le besoin de m'envoler. Magnétisé par la lumière divine, je fus emporté dans des espaces colorés.”

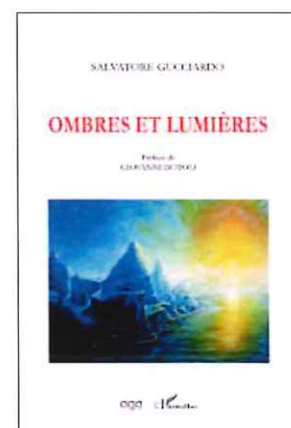

Le roman poétique *Le voyageur intemporel* paru aux Éditions Chloé des Lys, Barry, Belgique, 2019, (avec les illustrations de l'auteur), suggère aussi par son titre l'attraction de l'au-delà. Éric Allard, poète et critique littéraire, souligne, par exemple, cette attraction: „Le voyage que fait Ini dans les différents espaces du Royaume du Soleil en compagnie de ses guides théurgiques s'accompagne d'un voyage à rebours dans le passé comme si la mobilisation initiale du regard suscitée par le tableau avait conduit à une mobilité dans le temps... vers l'origine de l'univers où règne *un ineffable silence*, vers ce rite premier où tous les événements s'intriquent, le fameux Big Bang...”

Toute la mémoire de l'univers ramenée à l'Instant Zéro, le big bang gucciardien peut ouvrir sur un nouvel avenir après que l'Homme aura contracté un pacte avec le cosmos”.

La prose du roman *Le voyageur intemporel* est une prose imprégnée de poésie et parfois nous y trouvons même des poésies proprement dites: „O mon Tout Grand Ouros / Créateur de tous les univers (...) / Je ne suis qu'un grain de sable / Et toi le Tout Puissant / Soleil Ardent / Tu es la provenance / De chaque métamorphose / La roue des apparences / Des faces mobiles et immobiles // Tu es le mouvement éternel / L'animateur universel / Le visage intemporel / Qui façonne la vie / Le gouffre infini / De toutes les origines”.

Le recueil de poèmes *Ombres et lumières* paru aux Éditions AGA, Alberobello, Italia, et L'Harmattan, Paris, (avec les illustrations de l'auteur) a été préfacé avec enthousiasme par l'académicien Giovanni Dotoli, écrivain et universitaire: „Ce livre est une merveille. C'est une fenêtre sur l'origine, comme la poésie elle-même. // Le titre ouvre des portes ancestrales: *Ombres et Lumières*.” À son tour, Michel Bénard, Lauréat de l'Académie française, Chevalier dans l'Ordre des Arts et des Lettres, Poeta Honoris Causa, souligne l'attraction vers le transcendantal, vers le cosmique, de Salvatore Gucciardo: „Pour en revenir au professeur Giovanni Dotoli, il a parfaitement perçu le côté médiumnique de Salvatore Gucciardo et qu'au travers de cette inspiration

transcendantale, il retourne et se nourrit des archétypes des origines, aux sources de nos essences, dans le magma de la création et des champs cosmiques, magnétiques et autres mondes parallèles. Une œuvre de ce dernier est une respiration sur le créé universel. L'artiste fusionne avec un environnement stellaire, il en lit les mythes, les sphères, les cercles comme une grande partition cosmogonique.”

La vision poétique de l'auteur nous rend l'image d'une communion avec le cosmos, où la limite entre réel et virtuel devient incertaine : „ La réalité virtuelle était devenue ma demeure. Exilé dans mon île, j'avais perdu la notion du temps. Hanté par une passion, j'affrontais les chimères. // *Masse immobile / dans un cercle magique / Les ondes magnétiques / Pénétraient mon être* // Tel un médium, je dialoguais avec les esprits. Seul, j'affrontais la marée humaine. Il fallait atteindre le sommet de la montagne.”

Les tableaux de Salvatore Gucciardo s'intègrent dans le même registre : „Depuis qu'il s'est mis à peindre, Salvatore Gucciardo s'intègre dans une dimension cosmique, qui rattache l'homme à l'univers” affirme Jean-Claude Hérin. Ses tableaux et ses dessins accompagnent les poèmes dans ses recueils, soulignant heureusement les idées poétiques.

Mais, peut-être, ce sentiment poétique de communion avec le cosmos est surtout évident dans son recueil de poésies „**Lyrisme cosmique**”, paru aux Éditions Astro, Charleroi, Belgique, 2011, qui confirme les mots mémorables prononcés à son adresse par l'auteur-même : „Je suis le peintre de l'au-delà”, idée soulignée par le revue „La nouvelle gazette” dans son numéro de 7 novembre 2017. On fait référence à l'infini cosmique, à ce qu'il y a au-delà de notre planète. Et à la représentation de cet „au-delà”, le peintre et le poète concurrent, chacun avec ses utils spécifiques.

Le poète met ce livre de poésie (qui est un unique, grand et majestueux poème), dans la lumière des mots de quelques grands penseurs, entre lesquels Albert Einstein : „La chose la plus belle qui soit est le mystère de l'univers, berceau de l'art et de la science”, ou Blaise Pascal: „Par l'espace, l'Univers me comprend et m'engloutit; par la pensée, je le comprends”.

La préface de Michel Bénard, Lauréat de l'Académie française, Chevalier dans l'Ordre des Arts et des Lettres, Poeta Honoris Causa, qui nous introduit dans le „lyrisme cosmique” du recueil, souligne: „Qu'il se nourisse de la sève terrestre ou se désaltère du nectar de la voie lactée, Salvatore Gucciardo, en finalité, n'a qu'une perspective, qu'une intention, véritable utopie, pouvoir communiquer avec l'univers, afin de peut-être restituer à l'homme son habit de lumière pour son renouveau.” Et encore: „Demiurge, il croit en de nouvelles lois, en de plus belles voies, en l'espérance d'une vie de sagesse spirituellement pérenne.”

S'assumant ce qu'il nomme „ma nature / bicéphale”, le poète exerce son oeil tant pour l'espace terrestre, que pour l'infinité céleste: „Je me vois dénudé de mon / rayonnement d'homme. / Je brandis mon étendard aux navires célestes, / à l'union du couple, // aux enfants qu'il engendre.” Le terrestre et le céleste s'entremêlent: „J'ensemence la terre de graines solaires // et je dépose sur tes longs cheveux de blé //une fleur de lotus.” L'existence dans ces deux registres devient naturelle et inévitable: „Tu observes le point culminant dans le champ d'une nébuleuse. / La musique des sphères / efface ton amertume / et fait affluer le moût de ton sang.” La liaison entre le céleste et le terrestre est faite par l'amour : „Sur le mont des cimes, / tu construis le nid d'amour. // La beauté du geste trouble ma nature / bicéphale.” Et, aussi : „Tu te dénudes de ta robe / de safran / en oubliant le miroir céleste // pour te blottir dans les / draps de ma chair”. L'éloignement du terrestre n'étouffe pas la flamme de la passion: „J'ouvre la grille du rêve / pour aviver le feu de la passion.”

Dans ce prolongement du terrestre dans le cosmique, une communication avec les essences devient naturelle : „Tu enfourches les chevaux d'écume pour te substituer à l'essence de l'eau, // à la symphonie des vagues.”

La conception chrétienne du bien et du mal, de l'angélique et satanique, est perçue par le poète aussi comme étant structurelle au monde: „ Nous sommes anges et démons. / Une

source ambiguë / vivant dans une incohérence cyclique. / La terre / nous impose sa raison d'être. // Le / mystère / habite la demeure de l'homme"

Le poète ressent la tentation de l'absolu : „ La mer de la constellation // me donne des ailes // Elle m'invite / À voyager / Dans le bleu de l'absolu // Chaque fois qu'un enfant meurt, tu enfantes d'une étoile. // Tu es la matrice de l'univers, / le trait d'union entre le ciel et la terre. // Tu es le reflet de la genèse."

Il médite à la partie de céleste qui peut être retrouvée dans l'homme : „Nous / sommes / un élément / d'éternité dans le parcours ambigu. // Un silence sidéral / dans la broussaille infinie. // miroir de l'autre sur l'onde du néant, / mon souffle embrasse la chaleur du / rayonnement."

Le poète constate que „le monde humain” est le siège du doute et de la froideur : „ Le doute habite ma demeure. ” et „ Je / suis / impuissant / devant la froideur du monde.” L'amour est le seul qui brise cette froideur.

Le poète espère qu'une communion consciente avec l'éternel, le cosmos, peut mener à une renaissance de l'homme dans la lumière de l'amour : „J'ouvre la fenêtre aux cités flottantes, / aux feux de l'espace, / à l'effervescence / harmonieuse. // J'aspire à la renaissance de l'homme, à la / floraison de l'âme.” Bien que, le poète observe, l'homme soit soumis à sa destinée: „Le poids du destin / est une force invisible, // un point d'interrogation / sur le parcours de l'être. // Nul n'échappe à sa destinée."

Le poète se rend compte qu'il possède des connaissances difficilement accessible, acquises grâce à ses expériences humaines et à la fois à ses recherches du sens de l'infini, de l'absolu: „Je connais l'infinitude du gouffre. // la puissance du verbe et les vibrations de l'être.” Et bien qu'il reconnaît la faiblesse de l'homme, il ne renonce pas à la recherche du sens de l'infini : „Je suis sans armes / devant l'assaut des cyclones, / le flot des spirales. // Je guette une lueur / dans la nuit / épaisse."

Il est doué de la clairvoyance, en tant que poète, c'est à dire il a la vision poétique de ce qui est *au-delà du visible*: „Des nuages de plasma / S'entremêlent / Aux grappes nébuleuses // L'aura cosmique / Révèle son histoire / Dans les rides du temps // Tout est mouvance / Les corps communiquent entre eux // Ce sont des ondes / Qui se métamorphosent / Au-delà du visible // Le puzzle planétaire / Masque un souci d'harmonie”.

Même sa bien-aimée est vue dans une lumière céleste, et il se rend compte que la pureté d'âme est un don des dieux: „La pureté / de ton âme / est un don des dieux. // L'effervescence se reflète dans tes yeux. // Que tu es belle dans ton habit cosmique. / Tu es la lumière qui scintille dans la nuit de l'homme."

De plus, le féminin est vu de la même nature que la grande énergie cosmique créatrice, la grande mère cosmique : „Propulsé par ta luminescence divine / je suis / dans l'antre / de ton vagin. // Foetus en gestation, / tu me transmets / l'histoire de l'univers."

C'est dans ce ton d'hymne à l'énergie créatrice de l'univers que Salvatore Gucciardo finit son poème, énergie d'où il même, le poète, provient: „L'image du big-bang / est présente dans la mémoire / de mon inconscient. / C'est un film de turbulence // dans les gènes de l'homme. // Je suis l'énergie de tes entrailles, / le point d'interrogation / du souffle de vie."

Ce que cette poésie a d'originel et de puissant, c'est la rare force de transmettre l'image poétique de la communion de l'homme et surtout du poète avec les énergies créatrices, éternelles, du cosmos, de l'infini, de l'absolu.

Publié en AREAW : Association Royale des Écrivains et Artistes de Wallonie/Bruxelles
<https://www.areaw.be/wp-content/uploads/2021/03/>

La mise en français : *Elisabeta Bogăţan*